

talt et Samraad angaaende Bekæmpelse af Stikkelsbærsvampen, der vistnok ogsaa gaar under Benævnelsen „Stikkelsbærdræberen“. Jeg er naturligvis enig med det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds i, at der bør gøres, hvad der kan gøres, for at bekæmpe denne Sygdom blandt Stikkelsbærbuskene. I den Henseende har jeg ogsaa foretaget en Foranstaltning, som jeg haaber skal bringe os et Skridt derhen imod. Der er nemlig tilstaaet Østifternes Forening til Frugtavlens Fremme et Beløb paa 300 Kr. til Forsøg paa dette Omraade. Andet mener jeg ikke, der kan gøres for Tiden. Vi maa saa afvente de Forsøg, denne Forening anstiller, for at se, om der yderligere kan træffes Foranstaltninger til at bekæmpe denne Sygdom.

Angaaende det under Nr. 46 nævnte Samraad vedrørende Uddelingen af Træer og Buske til Byggeforeninger og Arbejderforeningers Kolonihaver vil jeg sige, at en saadan Foranstaltning forekommer mig dog at ramme noget ved Siden af det, man egentlig forstaaer ved Foranstaltninger til Fremme af Havebruget. Jeg tør ikke udtale mig nærmere om dette Spørgsmaal, idet jeg ganske naturligt, forinden der skulde foretages noget paa dette Omraade, ønsker at forhandle Sagen med Haveselskaberne, som eventuelt ville faa med dette Spørgsmaal at gøre.

Det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds udtalte, at han, hvad København angik, var utilfreds med den Ordning, der var truffet i Henhold til Loven om Kystfredning. Men efter Loven har jeg ikke kunnet træffe nogen anden Ordning. Jeg vilde ogsaa have anset det for rigtigt, om Københavns Amtsraad havde valgt det ene Medlem af Kommissionen i København. Jeg henstillede til Amtsraaderne, da de skulde udnævne Medlemmer til Kystkommissionerne, om de ikke vilde sørge for, at i hvert Fald det ene Medlem blev en Mand, der kunde siges at have særligt Kendskab til Stenfiskeri. At alle Amtsraad have taget dette Hensyn tør jeg ikke sige, og for saa vidt beklager jeg det, men paa den anden Side kan jeg egentlig heller ikke ret se, at det ærede Medlem i alt Fald endnu har Grund til at klage over Forholdene. Kommissionens Formand bor, saa vidt jeg ved, her i København, det er den tidligere Vandbygningsdirektør, og der er dog ingen Grund til at tro, at denne Kommission vil forlæmpe eller forurette Københavns Kommune ved de Syn, som den vil have at

foretage. Hvis Sagen kunde ordnes paa den Maade, at et af de to Medlemmer, der ere valgte af Københavns Amtsraad, trak sig tilbage, og at Amtsraadet derefter forhandlede lidt med Københavns Kommunalbestyrelse om det ny Medlem, vilde jeg anse det for ønskeligt, men det er jo noget, som jeg ikke kan udtale mig nærmere om, det kan jeg ikke træffe Afgørelse om. At foretage en Lovforandring forekommer det mig dog, der ikke er tilstrækkelig Anledning til.

Under Nr. 228 i Betænkningen findes omtalt et Samraad angaaende Hestebremmens Udryddelse. Efter de for mig foreliggende Oplysninger kendes der intet Middel til at udrydde denne Bremse. Jeg har forhørt hos vor mest sagkyndige Mand paa dette Omraade, nemlig Professor Boas, og han har udtalt, at der kendes intet sikkert Middel til at bekæmpe denne Bremse. Overfor Oksebremsen have vi Midler, og jeg haaber saaledes, at det Skrift, som nu bliver spredt ud over hele Landet, vil bidrage til at bekæmpe denne Larve, som gør overordentlig stor Skade paa Dyrene og medfører meget store Tab for Landmændene. Men for Hestebremmens Vedkommende vides der intet sikkert Middel.

Jeg har saa kun et Spørgsmaal tilbage at omtale, nemlig det Spørgsmaal, der blev fremhævet af den ærede Ordfører om en 6 Gange ugentlig Dampskibsforbindelse mellem Esbjerg og Parkeston. Jeg er naturligvis enig med den ærede Ordfører om, at det vilde være ønskeligt at faa en saadan Forbindelse mellem Esbjerg og Parkeston, men man kan dog ikke paastaa, at det er nødvendigt for Transporten af Landbrugsprodukter, det er det ingenlunde for Tiden, Transporten af Landbrugsprodukter sker paa god og forsvarelig Maade. Derimod kunde det naturligvis være ønskeligt, om vi havde en Forbindelse 6 Gange om Ugen. Det, der i alt Fald for Tiden kan tale for en daglig Forbindelse, er Hensynet til Persontrafikken. Det vilde ganske sikkert have stor Betydning i den Henseende, og det vilde ogsaa kunne, antager jeg, faa Betydning for Postbesørgelsen. Men det er begge to Omraader, der sortere under andre Ministre, og jeg er derfor ikke i Stand til at udtale mig nærmere derom. At sætte en 6 Gange ugentlig Forbindelse i Gang, mener det forenede Dampskibsselskab vilde medføre en Udgift af omtrent 450,000 Kr. aarlig, og Selskabet ønsker, hvis det skal foretage dette Skridt, at faa et yder-